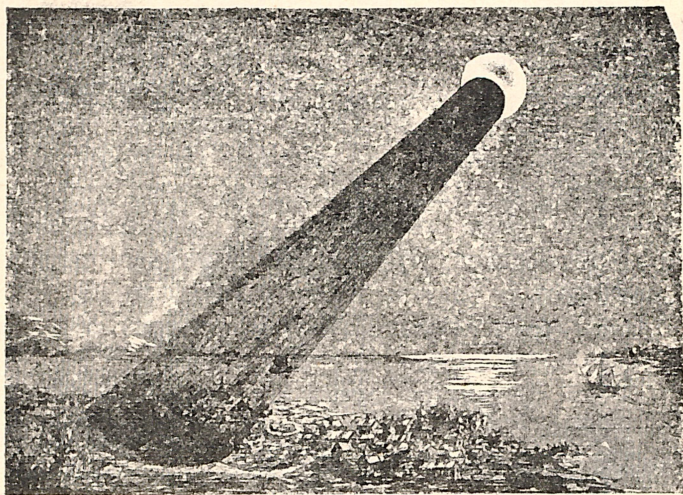

не би тя да замине, безъ да ѝ се обади. Тя едва ли не плачеше. Работата съвсѣмъ не бѣше на шега; цѣли триста години тя чакаше случай да си поприказва пакъ съ нѣкое разумно същество и ето сега тя даже не ѝ каза: „Добъръ день“.

— Хей, комето! извика плачливо земята. Нима ще минешъ край мене безъ да ме поздравишъ. Азъ съмъ старата ти приятелка — земята, не спомняшъ ли си? Е, ти толкова пжтува, кажи сега не е ли истина туй, което азъ ти казвахъ? Намѣри ли нѣкъдѣ звѣзда, която да прилича на мене?

Слънчево затъмнение.

— Ба! каза небрежно кометата.

— Нима? попита недовѣрчиво земята. Е тогава трѣбва да ми разправишъ всичко. Радвамъ се поне, че не си се отучила да говоришъ. Е... разказвай, де! Нима ще ме убѣдишъ, че си намѣрила нѣкъдѣ въ свѣтовното пространство такива дълбоки, величествени морета, такива хубави букови и палмови гори, като моитѣ?

— Ха-ха-ха! започна да се смѣ кометата.